

[Justitsministeren.]

Det ærede medlem hr. Holmberg harcelerede lidt over de svar, han havde fået i udvalget på de stillede spørgsmål; man havde fået, som han sagde, „en vis form for svar“. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at vi fik jo meget kort tid i justitsministeriet til at udarbejde svarene på det meget store antal spørgsmål, idet der skete en teknisk fejl derved, at vi først fik spørgsmålene oversendt til justitsministeriet dagen før de skulle besvares. Dette måtte i sig selv vanskeliggøre besvarelsen af en række spørgsmål, der krævede statistiske undersøgelser.

Derfor synes jeg ikke, det er helt retfærdigt, når det ærede medlem taler sarkastisk om „en vis form for svar“.

Det ærede medlem mente ikke, at fartbegrænsningen var årsagen til den lykkelige udvikling i Sverige og Vesttyskland. Det kan være det ærede medlems opfattelse. Det ærede medlem har ret til at mene, at det er politikontrol, det er propaganda, det er alt andet end hastighedsbegrænsning; så stærkt som det ærede medlem følelsesmæssigt er engageret i dette spørgsmål, forstår jeg meget vel hans psykiske reaktion.

Det ærede medlem nævnte i denne forbindelse, som andre har gjort det ved første behandling, spørgsmålet om at overgå til promillereglen. Det er i denne relation aldeles irrelevant; vi kan vende tilbage til spørgsmålet, hvis det bliver aktuelt.

Det ærede medlem beklagede sig over, at det ikke havde været muligt at få oplysning om, hvad farten var i ulykkesøjeblikket. Hertil vil jeg sige, at det vil være overordentlig vanskeligt at fremskaffe pålidelige oplysninger herom. For det første er det yderst sjældent, at man har et objektivt grundlag for at fastslå, hvad farten var i ulykkesøjeblikket. Man er normalt henvist til, hvad folk, der tilfældigt har overværet ulykken, eller hvad de implicerede selv forklarer om den fart, de kørte med. Dertil kommer, at det afgørende i og for sig ikke er farten i selve ulykkesøjeblikket; den er vel afgørende for ulykkens omfang, men det afgørende er farten forud for ulykken. Og her står vi endnu svagere, hvis vi skal skaffe et objektivt grundlag.

Det ærede medlem nævnte spørgsmålet om at gøre forsøg uden fartbegrænsning;

det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow var inde på det samme, og i udvalget diskuterede vi indgående, om man burde foretage eksperimentet. Jeg kan sige som det ærede medlem hr. Reedtz-Thott, at det bliver mere og mere makabert, hvis man skulle foretage eksperimenter, hvor man strøg hastighedsbegrænsningen og alene holdt sig til propagandaen og politiopbudet. Jeg bemærker — det var meget interessant — at der var ikke en eneste, der foreslog at bevare hastighedsbegrænsningen og f. eks. stryge politiet og propagandaen. Det, man sigter imod, er naturligvis at bevise, at fartbegrænsningen er irrelevant. Jeg har deroverfor sagt, at jeg synes, at i den relativt korte forsøgsperiode, her er tale om, må vi gennemføre forsøget med alle samvirkende faktorer for at se, om der kommer noget ud deraf, om der overhovedet er grundlag for at fortsætte en diskussion om, hvorvidt vi i disse specielle perioder skal gribe til ekstraordinære foranstaltninger som en midlertidig hastighedsbegrænsning eller ej. Resultatet kan blive, at vi må erkende, at der ikke er grundlag derfor; men når denne korte forsøgsperiode er forløbet med allerhøjest 7 forsøg, har vi dog et grundlag for en bedømmelse, og så kan vi, hvis der er ønsker derom i det høje ting, gå over til yderligere eksperimenter.

Det ærede medlem hr. Holmberg fandt, at det var for tåbeligt at ville operere med en hastighedsbegrænsning på 80 og 100 km i timen i julen og i nytårsperioden, og jeg giver straks det ærede medlem ret i, at det meget vel kan være sådan, at vejforholdene simpelt hen forbyder hastigheder af den størrelse; men jeg gør opmærksom på, at det var netop i den periode, at man i Sverige eksperimenterede og fastsatte 80 km i timen. I Sverige har man jo ikke egentlige motorveje, men man fastsatte altså en fartbegrænsning til 80 km i timen netop i den periode. Også i andre forsøgsperioder kan vejforholdene være sådan, at det begrænser værdien af forsøget.

Det ærede medlem nævnte et par andre ting i denne forbindelse, eller rettere sagt ikke i denne forbindelse, idet det ærede medlem mente, at vi skulle indføre bestemmelser om, at lastbiler maksimalt måtte køre 70 km i timen, og at turist- og rutebiler måtte køre så hurtigt, de fandt det forsvar-